

Het lichaam van Pater Pio

1 De opgraving van het lichaam maart 2008

Door Gennaro Prezioso

“Denk er aan, wanneer ik sterf, wens ik begraven te worden in de grond! Niet daar! Ik ben een ellendige worm en zondaar...!” Dit was de reactie van Pater Pio toen Pater Carmelo Durante van Sessano, zijn overste, hem vertelde over de crypte die gebouwd zou worden onder de kerk van Onze Lieve Vrouw van Genade. Naar zijn woorden die ingegeven waren door eerlijke en diepe nederigheid, werd niet geluisterd. Op 22 september om 9 uur werd de crypte ingehuldigd. Niemand kon bedenken dat juist de volgende dag, de pater zou sterven. Na de publieke verering van zijn lichaam en de begrafenisplechtigheid werd de stalen kist, waarbinnen zich nog twee kisten bevonden, één van zink en één van hout, neergelaten in het nieuw bepleisterde graf in de grond. Evenals de glazen bovenplaat, die nodig was toen het lichaam getoond werd aan het publiek, omvatte de kist een dunne metalen plaat en verder een stalen bedekking met een Kruisbeeld en een inscriptie.

De inscriptie vermeldde de woorden:
“Francesco Forgione – geboren in Pietrelcina op 25-5-1887 – overleden in San Giovanni Rotondo op 23-9-1968.”

Het was 10 uur 's avonds op 26 september 1968. Vier tegels in gewapend beton sloten het graf af. De volgende ochtend werd daarop een trap van roze marmer geplaatst en een 30 ton wegend monolithisch blok van blauw graniet uit Labrador, in de vorm van een sarcofaag.

Minder dan 40 jaar later, op 2 maart 2008, bijna op hetzelfde uur, werden dezelfde handelingen herhaald “om de staat van het lichaam van de Heilige Pio van Pietrelcina te controleren en het behoud ervan te waarborgen” zij het dan in omgekeerde volgorde. Dit was tijdens de opgravingsplechtigheid van de eerste zitting van de kerkrechtelijke herkenning van het lichaam van Pater Pio, die slechts was aangekondigd op het laatste moment, uit voorzichtigheid, en maar aan enkele mensen.

Bij die kleine groep was ik ook. Toen ik de crypte binnenkwam, van achter de sacristie, zag alles er heel anders uit. Aan de kant van het altaar, achter het enige stuk van het hek dat om de tombe stond, dat nog restte, was een rij houten banken opgesteld en ongeveer 100 Kapucijnen zaten daar reeds. Zij waren uit verschillende kloosters uit de provincie overgekomen. Daar tegenover, onder een grote reproductie van het Kruis van San Damiano bevond zich de zetel van de Aartsbisschop Mgr. Domenico Umberto D’Ambrosio. Hij is de afgevaardigde van de Heilige Stoel voor het heiligdom en de Apostolische Werken van Pater Pio. Daar bevonden zich ook de kerkelijke en de burgerlijke overheden, de oversten van de orde van de paters Kapucijnen, artsen, familieleden van de heilige en een aantal gelovigen die om verschillende redenen waren uitgenodigd.

In het midden gaven de tegels in gewapend beton, bedekt met een dun laagje wit zand de plaats aan waar Pater Pio begraven was. In een hoek brandde onbewogen een olielamp uit de basiliek van Sint Franciscus van Assisi.

Het blok van blauwe marmer uit één stuk, was in de nacht van 28 februari 2008 verwijderd, evenals de trede uit roze marmer. De leden van de Kerkelijke Rechtbank legden die nacht een “eed van geloof” af op de Heilige Schrift, omwille van het werk dat de “opgraving en canonieke herkenning van de stoffelijke resten van de Heilige Pio van Pietrelcina” betrof. De vijf getuigen die aanwezig waren geweest bij de begrafenis van Pater Pio, de arts, de twee werklieden en de twee lassers waren opgeroepen door Aartsbisschop D’Ambrosio. Hun werd gevraagd of zij de tombe in dezelfde toestand hadden gevonden als die waarin zij ze hadden achtergelaten op het einde van de teraardebestelling. Zij antwoordden bevestigend onder ede. Die korte ceremonie werd besloten met de zegen van de Aartsbisschop, het zingen van het Salve Regina en het voorlezen van het verloop van wat zou volgen.

Onder gebeden en lofzangen.

Op 2 maart 2008 om 10 uur ‘s avonds trad de Aartsbisschop Mgr. D’Ambrosio, voorafgegaan door een kruisdrager en een groep misdienaars de crypte binnen, samen met de leden van het Kerkelijk Tribunaal.

Het koor, onder leiding van Pater Cosimo Vicedomini zong met zachte stem, onder begeleiding van een harmonium: “Onze roem en onze overwinning is het Kruis van Christus. Onze Heer is onze redding, ons leven en verrijzenis.”

Een intense gebedssfeer vulde de crypte. Allen luisterden zeer aandachtig naar de voorlezing van de aankondiging en de Instructies van de Congregatie van de

heiligverklaringen, als antwoord op het decreet van de Aartsbisschop, de verschillende toestemmingen van de burgerlijke overheid en het verloop van de voorbereidende fase van de eerste zitting.

Mgr. D'Ambrosio begon de viering met een groet aan zijn broeders in het bisschopsambt, de verschillende religieuze autoriteiten en andere gelovigen die aanwezig waren. Daarop richtte Pater Aldo Broccato, de Provinciaal Overste, zich tot alle aanwezigen en legde uit hoe de opgraving en de canonieke herkenning van het lichaam van Pater Pio bovenal een uitdrukking was van: "de diepmenselijke gevoelens die onze provincie altijd heeft gekoesterd tegenover haar roemrijke zoon die zo hield van de provincie en die zoveel heeft geleden en geofferd van zichzelf voor haar."

Hij vervolgde: "Deze gebeurtenis is ook een teken van ons geloof in de gemeenschap van de heiligen, de verrijzenis van het lichaam en het eeuwig leven. In feite moet de opgraving van de Heilige Pio, die ons een blik van dichtbij zal gunnen op zijn sterfelijk overschot, zo kostbaar en geliefd in het hart van zijn vereerders en zijn medebroeders, ons er toe aanzetten om onze ogen ten hemel te richten, naar dat leven gevende licht van God dat geopenbaard werd in het leven en de Verrijzenis van Christus."

Zo onderstreepte hij de betekenis van dit unieke gebeuren, een uitdrukking van het sterke verlangen van de broeders om hun diepe verbondenheid met hun heilige confrater te tonen, en ook om voor de komende generaties zijn vaderlijke wonderbewerkende aanwezigheid te verzekeren.

De broeders hieven de Psalmen 20 en 91 aan, en leidden de dienst van de Lezingen in.

Na een lezing uit de Eerste Brief van Sint Petrus volgde het relaas van Pater Pio's doorboring en stigmata, genomen uit zijn brieven.

Op dit moment hield Mgr. D'Ambrosio een korte overweging. Zijn stem trilde van vreugde om deze nacht vol genade, maar droeg ook een zweem van bitterheid om het onbegrip en de onrechtvaardige reactie van een kleine groep die dit gebeuren wenste te verhinderen, dat toch zoveel geestelijk voordeel biedt aan hen die er in geloven. "Dit gebeuren", zo zei hij, "moet een tijd van gebed van lofprijzing worden en dank aan God, driemaal heilig, omdat Hij ons in zijn gelovige dienaar een verdere manifestatie heeft geschonken van het mysterie van het Kruis.

Na vele verzoeken, met mijn volledige steun en goedkeuring, door de algemene Postulator van de orde, Pater Florio Tessari, in naam van de Provinciaal Overste, Pater Aldo Broccato, aan de Congregatie van de heiligverklaringen, is deze onderneming van de canonieke herkenning, de vrucht van een lange weloverwogen bezinning. Het is een deel van de ervaringrijke en oude praktijk van de Kerk en van haar voortgezette verantwoordelijkheid om door aangepaste procedures het behoud van het lichaam van een heilige te verzekeren, om aan de komende generaties de gelegenheid te bieden om zijn stoffelijke resten veilig te stellen en te vereren."

Daarop nodigde hij de notaris uit om het rapport van de teraardebestelling van de kist van de heilige van Pietrelcina voor te lezen, en de helpers om de graftombe te openen en het lichaam van de pater op te graven.

Die hamerslagen.

Een volmaakte stilte daalde neer in de crypte. Velen baden met hun rozenkrans in de hand. De ogen van allen waren gericht op die strook van wit cement die, verlicht door krachtige lampen, scherp afstak op de vloer. De eerste slagen van hamer en beitel langs de boorden van het beton weerklonken. De eerste schilfers van het beton sprongen er af.

Dit waren momenten van intense emotie, geaccentueerd door die metaalachtige slagen van de beitels die weerklonken en doordrongen in een ieders hart.

Zo gauw de eerste betonnen tegel was weggenomen, zoemde de tv-camera in en toonde op een scherm de eerste beelden van een deel van de kist. Eén voor één werden de overblijvende tegels weggenomen.

Het hele stalen deksel was nu zichtbaar. Het kruisbeeld en de plaat waren geoxideerd en groen van kleur.

Ik merkte een glimp van ontgoocheling op het gelaat van een van de experts die in zichzelf zei: "Er is vocht!"

Met sterke touwen en katrollen werd de kist uit de grafkuil getild door de Generaal Overste van de Orde, Pater Mauro Johri, de Provinciaal Overste Pater Aldo Brocato, de afgevaardigde van de Aartsbisschop, Pater Francesco Colacelli, de beëdigde notaris, E.H. Francesco Dileo, de Provinciale Definitoren Pater Francesco Langi en Pater GianMaria Di Giorgio, de Gardiaan van het klooster van San Giovanni Rotondo, Pater Carlo Maria Laborde en het lid van de Commissie van de paters voor de identificatie, Pater Mariano Di Vito.

Toen de kist bovengronds kwam, was er langdurig applaus. Handen werden opgeheven, tranen gestort en stille vragen om genade geuit.

De pater was weer fysiek aanwezig te midden van zijn medebroeders, zijn geestelijke kinderen en vereerders. Dit waren uitzonderlijke en onvergetelijke ogenblikken! Het was 23.19 uur.

De kist werd toen neergezet en voor de Aartsbisschop gebracht die, bijgestaan door de Gerechtspromotor en de Beëdigde notaris, en na controle dat zij nog intact waren, de zegels verbrak die op de avond van 26 september 1968 waren aangebracht. De spanning die gestegen was tijdens het wachten werd bijna ondraaglijk toen de lassers snel de randen van de zinken kist opensneden.

Om 23.23 uur hief Mgr. D'Ambrosio met de Generaal Overste en de Provinciaal Overste de metalen dekplaat op.

Iedereen hoopte opnieuw te kunnen kijken naar het geliefde gelaat van Pater Pio, op de beelden die door de tv-camera werden getoond. Jammer genoeg was de beschermende kristalglazen plaat verduisterd door duizenden minuscule condensdruppeltjes; Zij leken op de tranen die duizenden hadden gestort, die in de loop van de tijd zijn grafombe hadden bezocht om te bidden, om van de last van hun lijden verlost te worden en om de pater om hulp te vragen. Maar deze waren het gevolg

van vocht, vocht dat er gekomen was door het kort ervoor aangebrachte pleisterwerk waarmee de kuil was voorbereid in september, 40 jaar geleden en die de bezorgdheid had opgewekt van de medische expert, die vreesde voor schade aan het lichaam van de Heilige Pio.

De aartsbisschop bewierookte de stoffelijke resten en het Te Deum werd gezongen. Nadat de litanie van alle heiligen gezongen was, begeleidde hij de kist met Pater Francesco Colacelli, Pater Francesco Dileo en Pater Michele Nasuti naar de kamer die in gereedheid was gebracht voor de herkenning en het neerleggen van de stoffelijke resten van Pater Pio.

De tv-camera toonde een close-up van het bovendeeel van de kist, maar het verduisterde kristalglas liet alleen maar het silhouet van de pater vermoeden.

Een soort droefheid kwam over de aanwezigen, omdat zij opnieuw de stoffelijke resten niet konden zien wegens de condens en omdat zij nu moesten wachten om de toestand van de relikven van de heilige te kunnen zien.

In feite hadden de experts in een speciale ruimte een eerste korte inspectie van het lichaam volbracht, nadat zij het kristalglas hadden verwijderd.

Een tijdje later kwam de Aartsbisschop terug en deelde mee dat zij heel wat bewijs hadden gevonden dat de stoffelijke resten van de Heilige Pio in goede staat van bewaring waren aangetroffen. Toch was een zekere afbraak gebeurd (verzeping), veroorzaakt door het vocht van de begraafplaats. Zo was er schade aan het bovendeeel van de schedel die gedeeltelijk tot skelet was geworden.

Toch waren zijn wenkbrauwen nog zichtbaar, zijn baard en tanden, zijn kin “die perfect was, zijn handen en nagels. De lagere overblijvende delen tonen de huid die aan de oppervlakte kleeft, maar heel vochtig is, maar toch behandelbaar voor het conserveringsproces. Daarentegen is de toestand van een knie en lagere gewrichten goed.”

Hij onderstreepte dat de begrafenis van het lichaam van pater Pio plaatsvond toen “het pleisterwerk van de grafkuil kort ervoor was aangebracht en zo buitensporig vocht veroorzaakte.”

De Generaal Overste van de Orde van de Minderbroeders Kapucijnen, Pater Mauro Johri hief door de microfoon een dankgebed tot God aan, omdat het lichaam van Pater Pio zo goed bewaard was, dat lichaam dat waardig was bevonden om de merktekens van Christus' Lijden te dragen.

Tenslotte zegende de Aartsbisschop iedereen en vroeg om voorlezing van het verslag van de onderneming en vervolgens ontbond hij de bijeenkomst. Met tegenzin verlieten wij de plaats.

2 De behandeling van Pater Pio's lichaam en de reacties van de deskundigen

Interview in april 2008 door Stefano Campanella van vier specialisten

Nazzareno Gabrielli is een deskundige van het Vicariaat van Rome op het gebied van het bewaren van lichamen van heiligen en als biochemicus werkt hij voor de Heilige Stoel. Hij heeft reeds de lichamen van ontelbare heiligen en zaligen behandeld. Onder andere Don Luigi Orione, het echtpaar Beltrame-Quattrocchi, Clara van Assisi, Johannes van het Kruis Francesca Saverio Cabrini. Ook enkele pausen: Johannes XXIII, Pius IX en Pius X.

In welke toestand werd het lichaam van Pater Pio aangetroffen?

Het vlees (de bedekking, de huid) van het gelaat was er nog allemaal. De oogholten en het puntje van de neus vindt men bijna nooit meer terug, maar de oorschelp (het oor), de lippen, de baard en de snor hebben we nog aangetroffen. Het hoofd, de romp en het bekken waren in goede toestand, met wat verlies op het weefsel, veroorzaakt door vochtigheid. Om dezelfde reden was er wat schade op de ledematen, vooral op de onderste. Toch heeft de behandeling het mogelijk gemaakt om de hele huid te bewaren. Ik moet er echter aan toevoegen dat er iets was dat alle leden van de commissie gedurende de behandeling verwonderde: de absolute afwezigheid van enige geur.

Hoe was die vochtigheid ontstaan, ofschoon Pater Pio in drie kisten was geplaatst, een ijzeren, een houten en een zinken?

De begrafenis was in een grafkelder die vers bepleisterd was. Bovendien was de binnenkant niet geïsoleerd en heel waarschijnlijk was de omliggende grond daar vochtig. Toen de kist er uitgenomen werd, was die helemaal vochtig en erg roestig doordat de erosie was begonnen. Hout is een materiaal dat vocht absorbeert en de houten ombouw van de kist was doornat. De binnenkist van zink was gedeeltelijk aangetast door corrosie en geoxideerd. Ook de opgevulde voering van de kist, het kussen en de matras waren nat van het water. Daarbij kwam nog dat de daling van de temperatuur in het graf, met de temperatuur-schommelingen van nacht en dag, condensatie veroorzaakte. Dit fenomeen deed zich niet alleen voor in de grafkelder maar ook in de kist.

Hoe had dit invloed op het lichaam?

Bovenal maakte het de weefsels vochtig. Daarnaast was het percentage waterdamp in de kist zeer hoog. Het was alsof de kist bijna altijd was ondergedompeld in water, met de voorspelbare gevolgen op de zachte weefsels. Ook moet worden gezegd dat het juist het water was dat de huid samenhiield, die in een volledig droge plaats tot stof zou zijn vergaan.

Hoe zouden de ideale omstandigheden zijn geweest voor een perfecte bewaring van het lichaam?

Een begrafenis dient niet om het lichaam te bewaren. Het materiaal dat wordt gebruikt voor de kist is voorgeschreven door de wet voor de kerkhoven. De beste methode is die wordt gebruikt voor de pausen: hout van binnen, bij voorkeur dennenhout, zoals balsahout, dan metaal aan de buitenkant, wat wettelijk verplicht is, afgescheiden door een kleine ruimte van enkele millimeters. Dan kun je indien gewenst nog een buitenbedekking aanbrengen van harder materiaal.

Wat was nu uw verantwoordelijkheid?

Ik moest het lichaam uit de kist nemen en daarbij zo min mogelijk schade veroorzaken. Daartoe beschermden we het door een behandeling met een sterke oplossing van formaldehyde, dat een steriliserend en stabiliserend effect heeft. Daarna met een gipsen mal, gevormd door grote doeken die in paraffine waren geweekt. Nadat dit opgesteven was, vormde het een stevige bescherming rond het lichaam. Zo konden wij verder gaan met de behandeling zonder het risico te lopen dat er ledematen zouden kunnen loskomen. Het bewaringswerk werd voltooid door een oplossing te gebruiken van creosoot, benzolzuur en terpentijn, die verder de huid stabiliseerden en een bescherming gaven tegen mogelijke aantasting door micro-organismen of chemische of fysische vervuiling in de toekomst.

Het lichaam dat op deze wijze was behandeld, werd daarna bedekt met stevige lagen stof, met uitzondering van het hoofd en de handen en gekleed in een Kapucijner habijt, handschoenen, kousen, sandalen en een stola. Daarna werd het op een plexiglas matras geplaatst waarvan het bovenste deel geperforeerd was en gevuld met twee containers van siliconenkorrels om de vochtigheidsgraad te stabiliseren, en bedekt met een paars weefsel. Alles werd in een glazen kist geborgen, waarin de lucht vervangen was door stikstof. Dit voorkomt elk oxidatieproces en voorkomt ook de ontwikkeling van bacteriële microflora, schimmel en insecteneitjes die soms nestelen in textiel, bijzonder in wollen weefsels.

Waren er op zijn handen, voeten of borst tekens van de stigmata?

Nauwkeurig bekeken hebben wij daar niets van gevonden.

Zullen er nog meer procedures nodig zijn? En zo ja, hoe dikwijls?

Indien de lichtomstandigheden en het microklimaat, de temperatuur en vochtigheid onveranderd blijven, kan er geen verdere behandeling nodig zijn.

Welke emotie voelde u bij de behandeling van het lichaam van een heilige die zo geliefd is door miljoenen mensen over de hele wereld?

Ik zal u niet verhullen dat de gedachte om mijzelf aan dit werk te wijden, mij de slaap belette en dat ik bij tijd en wijle in het gebed de juiste weg vond om mijn emotie te overwinnen en bovenal mijn gevoel van onwaardigheid voor zo'n taak. Daarentegen was mijn geest geconcentreerd op wat gedaan moest worden, toen het werk begon. Het sterkste emotionele moment was wel toen ik mij voor dit lichaam bevond, dat behandeld en aangekleed was. Op dat moment zagen we Pater Pio weer.

Orazio Pennelli is arts bij het gerechtshof. Voorheen was hij medisch directeur van “Het Huis voor de Verlichting van het Lijden”, nu is hij toezichthouder en directeur van de medische afdeling van de Stichting van het “Sint Rafaelsinstituut – G. Giglio” in Cefalu. Hij is een van de acht kinderen van Pia Forgione, de enige nog levende achternicht van Pater Pio.

Was er iets in de toestand van Pater Pio's lichaam dat u aan iets deed denken wat uitzonderlijk was of bovennatuurlijk?

Ik hoop dat ik niemand erger door te zeggen dat het een beetje een ontgoocheling was bij wat wij allen in het geheim hadden gehoopt te vinden, namelijk het lichaam onaangetast of met tenminste enig bovennatuurlijk teken. Ongelukkig genoeg veegde het natuurlijk proces van vergaan, elk spoor van “heilige tekens” uit, die de Heer in zijn lichaam had geprent, dat gedurende een halve eeuw de ware betekenis van het kruis omvatte en dat de drager was van onmetelijke geestelijke gaven.

Nadat deze eerste slag was overwonnen, die een diepe emotionele reactie in mijn binnenste teweegbracht, waren er zeer vele gedachten die mij voor de geest kwamen terwijl het werk van herkenning vorderde.

Ik herinnerde me de boodschap ontvangen van Maria, de uitverkoren Moeder van Jezus: “Bied je offer aan, lijd en blijf stil!...” Terwijl ik het sterfelijke lichaam van Pater Pio aanschouwde kwam het bij me op om spontaan in mijn binnenste te zeggen: U bood offers aan, u leed en nu blijft u stil! U offerde uw hele leven voor anderen! Door deze vrijwillige gave van uzelf, leed u onbeschrijfelijke fysieke en morele pijnen naast de last van het kruis dat in uw leven een centrale plaats innam en dat wij niet kunnen begrijpen indien wij het niet opnemen en bestijgen.

Dat kruis droeg u uw hele leven, wel wetend dat het lijden een einde zou nemen, maar wat daarop volgt nooit een einde zou nemen. Van dit lijden hebben wij vandaag geen materieel spoor gevonden op uw lichaam, dat zijn heilbrengende zending heeft beëindigd voor ieder van ons. Maar wat van u is gebleven is iets dat veel krachtiger is dan de tekens die onze broosheid en onze menselijke nieuwsgierigheid hadden willen zien en dat is: de grote kracht van uw geestelijke erfenis.

Dit is de krachtige boodschap die steeds intenser straalt uit dat graf.

Het is een boodschap waar ik de genade van ontving om ze op een directe wijze te ervaren.

Daarvoor dank ik ook God. Ik dank Hem voortdurend, ook voor dit laatst ontvangen grote geschenk, waarover ik mijzelf vragen stel waarom Hij mij heeft uitgekozen. Misschien omdat ik mijn geloof sterker moest maken, of om te bevestigen dat de Heer uitkiest. “Nee, wat voor de wereld dwaas is, heeft God uitverkoren, om de wijzen te beschamen; wat voor de wereld zwak is, heeft God uitverkoren, om het sterke te beschamen.” (1 Korintiërs 1,27)

Ook nu zeg ik nog steeds: Dank u, Pater Pio! U hebt mij weer een tastbaar teken geschonken van uitverkiezing en in mij een gunstige geestelijke bekering bewerkt en

realiteit doen worden, dat 40 jaar lang gekoesterde geheime verlangen: te mogen deelnemen aan het werk van de opgraving van uw lichaam. U hebt ook deze keer naar mij geluisterd, zoals u zo dikwijls hebt gedaan, in het bijzonder op 15 september 1968, toen u mij aanspoorde om een beroepskeuze te volgen die me vandaag toeliet om deze bevoorrechte ervaring te beleven die, zo dacht ik, zou eindigen in het ontdekken van uw onaangestaste lichaam. In plaats daarvan hebt u mij er nogmaals aan herinnerd om naar de hemel te kijken, waar u ons opwacht!

Luigi Pacelli is gespecialiseerd in hygiëne, preventieve geneeskunde en medische statistieken en hij is medisch directeur van het “Huis voor de Verlichting van het Lijden.”

Werden alle onderzoeken hier uitgevoerd? Welk aandeel had het “Huis voor de Verlichting van het Lijden” hierin?

Ja, alle testen werden uitgevoerd door het “Huis voor de Verlichting van het Lijden”, zonder dat het lichaam de kamer naast de crypte heeft verlaten, waar al het werk van de behandeling heeft plaatsgevonden. De bijdrage van het “Huis”, betrof het gelijktijdig gebruik van technologische en professionele hulpmiddelen. In het bijzonder voerden onze laboratoria de microbiologische en weefselonderzoeken uit (die zijn nog aan de gang). Radiologisch onderzoek werd ook gedaan, door het gebruik van mobiele X-stralenapparaten die wij naar de crypte overbrachten. Nog meer stalen werden genomen voor mogelijk in de toekomst uit te voeren testen.

Nicola Silvestri is arts bij de rechterlijke macht. Vroeger was hij medisch adjunct-directeur van het “Huis voor de Verlichting van het Lijden”, nu is hij medisch directeur van het ASL (een laboratorium) van Barletta-Andria-Trani.

Is er uit de resultaten van de uitgevoerde testen enige informatie gekomen, die van nut is om het verschijnsel van de stigmata beter te begrijpen?

De medische commissie, verantwoordelijk voor de opgraving en de herkenning van het lichaam van de heilige Pio van Pietrelcina plande specifieke testen om het verschijnsel van de stigmata beter te begrijpen. Jammer genoeg liet onderzoek van de huid, op de plaatsen van de stigmata niet toe om het mysterie van hun verdwijning op te lossen vanwege van het veranderde uiterlijk van het lichaam na de dood. Daartoe namen wij weefselproeven uit de zone van zijn handpalmen waar de stigmata zich bevonden tijdens zijn leven. De weefselonderzoeken sloten de plaatselijke aanwezigheid uit van hemosiderin, een bewijs voor de afwezigheid van bloedabsorptie tijdens zijn leven. Er zijn nu nog verdere testen aan de gang met elektronenmicroscopen. Wat nu reeds bevestigd kan worden is dat de testen met X-stralen aan beide handen van de heilige geen enkel verschil aantonen met het X-stralenonderzoek van Dokter Alberto Caserta op 14 oktober 1954. In het bijzonder

sluit het ongeschonden zijn van de middenhandsbeentjes met zekerheid de thesis uit, dat de wonden van de stigmata zouden zijn veroorzaakt en bleven voortduren door het gebruik van bijtende stoffen. Dit is recentelijk opnieuw beweerd door mensen die de heilige willen afbreken.

Het zuivere profiel van de beentjes, evenals de afwezigheid van enige morfologische schade (wat niet zou kunnen indien de wonden veroorzaakt waren door bijtende stoffen), brengt duidelijk aan het licht dat het verschijnsel niet kan worden verklaard binnen de grenzen van de wetenschap.